

MARIAN VIȘESCU

Început primordial

Înainte de cuvânt, în vatra
veche,
focul ardea, iar omul se închina
urmelor de Zei care urcau și coborau,
dând naștere lumii.
Între vis și realitate,
o punte neîmpărțită,
iar temnița sacralității
se întoarce ca o suveică
în țesătura nesfârșită
a rădăcinilor adânci.
Se caută răspunsuri
în infinitul vremii la întrebarea...
Ce a fost înainte de timp?
... Nimic!
Dar ne înghițim pământul
ca un fecund început,
de când lumea s-a clădit
din tenebre, abisuri și foc.
Din umbre fără margini,
mereu se ridică
cerul care se aprinde
în fiecare noapte,
și se așterne deasupra
în cercul nemuririi!
În rest...
O iluzie de Om, dansează
un ritual care nu se sfârșește.

Formalism...

Priviri ce țipă
și gânduri neîmplinite
în durerea cărnii unde
se sting lacrimi
Dumnezeiești.

Lumini înmugurite în soare
făcând întunericul rădăcină
între degetele orizontului
din rănile mele
unde ard răsărituri!

Nimic profund...
doar câțiva șerpi
așteaptă primăvara
să-și reînnoiască
pieile!

Între lumini și umbre...

Pădurea respiră în tăcerea dintre noi;
tu, Efemeră... Eu, în căutarea
unui pact nespus al tăcerilor aprinse,
unde iubirea e dar și pasiune.

În tine, focul meu arde, dar nu se stinge,
timpul se frânge, răsând de dorință.
Sunt două lumi care se ating fără a se vedea,
într-un dans străin al nemărginirii.

Ești lacrimă în cuvintele tăcute,
un vis care cade și se ridică în mine,
și poate că niciodată nu vom înțelege
cât din cerul nostru e adevăr, și cât e doar umbră.

Aripi de plumb...

Viața se descompune în cuvinte mute.
Fiecare clipă ne șterge trecutul,
iar țărâna se face plumb sub pașii noștri.

Ni se îngroapă rădăcinile în pământul uitării,
și cu fiecare suflare, un alt vis se frânge.
Priviți oamenii, ei nu fac
rugăciuni în fața renunțării,
dar la final, se așează în
mormintele ce le-au clădit

pe drum.

Nimic nu se plânge
din lumea asta care nu a fost
vreodată a lor.
Pe cer, o umbră fără sens,
se joacă în nisipuri
cu aripi de moarte.

Teiul mistic...

Sub aleea ce-și împletește pașii în adânc,
unde Timpul se strânge între teii batrâni
și poartă în sine ecoul unui zeu tăcut,
în genunchi plânge copoul.

Când lumea se va frânge sub Cerul nou,
și cântul stelelor va stinge vechile zboruri,
pe piatra simplă, învinuită de tăcere,
va răsuna numele ce-a fost o măreție.

Iar cei ce vor căuta în miezul veșniciei,
vor citi nu cu ochii, ci cu dorul aprins,
că aici, sub menhirul ce tace sub văzduh,
Don Cezar veghează!

Ei...

În adâncul fiecărei secunde,
Ea... se naște din vuietul cerului,
botezată în esență pură
printr-un joc de lumini
ce-i mângâie azurul,
iar universul dizolvă stele
acoperindu-i în noapte părul!

În pântecul Ei tremură, de viață...
aripi nevăzute,
iar din abisul palmei Ei,
se nasc cristale care sparg

tăceri, sub piele... un boboc!
Așteptând să poată rupă
toată carnea luată foc!

Și-n șoapta Ei se-ascunde universul
iar visul într-un ritual
pe-o pamblică de sânge,
îi răscolește-o pleoapă ce veghează,
nașteri și morți, deopotrivă!

Ultima zi a Isaurei...

Mi-am scos pantofii,
să simt pământul, nu supunerea.
Mi-am rupt cămașa,
Să-mi văd pielea, nu lanțurile.
Sub călcâie — seva.
Sub piele — o pasăre.
Nu vreau alt veșmânt
decât tăcerea lemnului
care nu mai cere nimic.
Nici rugăciune.
Nici stăpân.
Nici milă.
Să mor
cum n-am trăit:
dezgolită
și liberă.

Poetul unui vis ruginit...

În odaia cu draperii galbene,
poetul aprinde cuvinte stinse,
cu pana-i udă de tăceri bolnave
și ochii roșii de coșmaruri vise.

Pe sub pat geme o lume uitată,
pe masă, un rest de vis mucegăit,
afară, autobuze ruginite

duc oameni spre moarte, liniștit.

I s-a uscat și poezia în gură,
ca o pâine veche de azil.
Câinele său, viață, a murit ieri
cu botul pe-un vers inutil.

Și-acum stă poetul, cu gulerul strâns,
într-un decembrie fără final...
Numără ploi. Și silabe.
Și hohote...
E viu. Dar e tot mai banal.

Rugă în palmă arsă...

Pe dinăuntru plâng palmierii
fără frunze.
Pleoapa lunii cade-n nisipul
scrijelit de dinții unui scorpion.
Cerșetorul de miresme
calcă pe jarul tăcerii,
învelit în aburi de cuvinte
nеспuse niciodată.

Nu se repetă nimic,
nici pașii, nici rătăcirea,
nici numele zeului
uitat sub turbanul
de lumină.

În vasul de lut, sânge de curmală.
Un vers uitat arde sub limbă,
iar o mână scrie cu vânt
pe pielea unei stele goale.

Minaretul tace!
Într-un borangic
cu parfum de pelin,
visul deșertului
stă în spirală!

Tramvaiul de plumb...

Pe șine plouă cu gânduri vechi,

tramvaiul scârțâie, plin de tăceri,
o iubire bătrână își scutură pleoapa,
pe-un scaun murdar, uitată de ieri.

Fereastra aburită, ca un oftat,
prin ea se vede-un oraș cătrănit,
sub umbrele grele, iubirile mor...
în pași repezi, cu gulerul spășit.

Un șuier de frână, ca un oftat lung,
și clopotele bat în uși trântite,
ea nu mai urcă. Nici el nu mai coboară.
Doar locul gol le ține în minte.

Pe bara rece, un bilet mototolit...
Cu-un „te iubesc” scris grăbit,
Nevăzut, netrimis, nemărturisit –
ca o iarnă-n care vara s-a rătăcit subit.

Și uite-așa, la fiecare stație,
se urcă uitarea,
cu părul ei ud.
Tramvaiul pornește-n a sa agonie...
Și dragostea...
A coborât de mult.

Ferestrele transpiră absente în noapte,
refrenul roților geme pustiu,
sub reclamele chioare, cuvinte se sting...
„Te-aș mai fi iubit... dar n-am mai știut.”

Conducătorul strigă oprirea finală,
nimeni nu coboară, nimeni n-a urcat,
număr în gând o minciună uitată...
Și biletul, stors,
de-un suspin îndelungat.

Sub mantaua de plumb a orașului strâmb,
trece tramvaiul, de lume trădat!
Pe acoperiș ninge cu tutun,
o gară fantomă clipește în gol,

și tramvaiul rămâne rugină și dor —
într-o stație unde nu vine niciun fior.

E... senin!

Noapte lină, vântul suflă,
viscolul se pierde-n șoapte,
cerul plânge peste frunze,
casele-s pustii în noapte.

Un câine urlă...

Luna-i schimbătoare,
drumurile zac sub ceață,
undeva, un glas de vrăjitoare
cheamă stelele la viață.

Pe genunchii timpului zdreliți,
cineva uită un pas în oglindă,
iar zăpada își numără
fulgii pe dos!

Sângele literelor

Din coasta dimineții,
cade un vers -
apus de tăcere!
Pe trupul hârtiei,
curge lumina
înțepată de gânduri;
din ele răsare o pasăre frântă,
se zbate pe pagini,
mușcă din cer,
lumina o strigă,
însă zborul o vinde.
Când mâinile timpului pipăie aerul,
ea caută semne...
dar numai tălpile poezilor
lasă urme pe cer.

Naufragiu...

Din larg se trage valul pe țărmul
cu cu riduri de nisip,
iar marea de sub el
se scarpină pe spate
cu restul unei chile.

furtună...
pescărușii ciuguleau ploaia
trăgând cu aripa o velă peste gabier
în amintirea a ceea ce a fost
o nava cioplită dintr-un stejar bubos!
Nu mai spârgea nimeni niciun val,

doar un catarg ce aducea
un stol de păsări călătoare
pe post de cioclu fără dric!

Copoul Ieșilor...

În aerul greu
al amurgului
umbra salcâmului
caută urma unui pas nenăscut.
Clopotul inimii
nu mai sună,
doar o frunză veche
întârzie în cădere
ca o întrebare
fără adresă.

*

Trece-o ființa,
fără trup
și fără nume,
iar sub teiul
nemaiumbrit,
timpul se reculege
într-un cânt nerostit
în care plâng

rădăcini.

„Să nu-ndrăznești să mă oprești”

„De-ai să mă vezi, să nu-ndrăznești să mă oprești, din zborul meu”,
Căci m-am pornit cu rana vie și dorul greu spre Dumnezeu.
Mi-e aripa sculptată-n vis și osul rupt de închinare,
Și bat pământul cu destin, nu cu vreo simplă întâmplare.

Mă duc în sus, în largul greu, cu chipul ars de mii de toamne,
Pe piept mi-e-o stea, pe umeri fulg, iar sub tălpi scrâșnesc icoane.
N-am timp să dau cu spatele, n-am voie să mă-mpotmolesc,
Când cerul m-a chemat pe nume și nu mai pot să mă răzesc.

Să nu mă-mpiedici cu-ntrebări, să nu-mi propui opriri de vânt,
Sunt trupul viu al unei căi, nu-al unui vis făcut pământ.
Și dacă strig, nu e spre tine, ci către crugul care-așteaptă
Să-i smulgă cineva din drum o piatră veche-nfiptă-n faptă.

De-ai să mă vezi, nu mă opri, ci fă-mi cărare printre stei,
Că poate zborul meu, când trece, deschide drum și pentru ei.
Și nu te plânge c-am plecat cu ochii grei și brațul gol,
Mă duc să port, în loc de umbră, lumea pe un nou simbol.

1 Mai...

E-un murmur greu pe țărături de popor,
E-un dor de soare-n tâmpla înroșită,
E ziua-n care omul trudit
Își face din odihnă o ispită.

Pe câmpuri, pe asfalt, prin gări pustii,
Prin crâșme, prin păduri și pe terase,
Românul scapă visul din zăbii
Și râde larg, cu toate cele-n case.

A fost cândva o zi de sărbătoare,
Cu steaguri roșii și fanfare-n sat,
Acum e-un grătar ars sub un soare
Ce nu mai știe ce-a reprezentat.

Dar noi, copiii trudei și speranței,

Mai avem lacrimi grele sub obraz,
Și ne-ntrebăm, în zorii dimineții:
Cine-a trădat cuvântul „înălțat”?

1 Mai nu-i doar o coadă la mici calzi,
E ziua celor care nu renunță,
E pentru cei ce încă nu se scaldă
În lene moale, cu privirea-n frunză.

Să nu uităm... și-ntr-o pătură ruptă,
E omul viu, cu viața în spinare,
1 Mai e-al celor care luptă
Să nu mai fie-nvinși de-ncercare.

Ție...

Cu ochii tăi de miere-ntunecată
Mi-ai spus că binele nu moare-n lut,
Că dintr-un cer cu aripi frânte, iată,
Se poate naște zborul absolut.

Iar eu, cu slova mea prea trecătoare,
Îți pun cunună-n versul ce suspină:
Femeie, vis născut dintr-o chemare,
Tu ești a mea și-a lumii rădăcină.

Sfârâie micii pe lacul Căcăcioasa...

Pe malul lacului Căcăcioasa,
unde stuful oftează în vânturi de mai,
se-adună poporul cu grătare și casă,
să-și cânte destinul în fum și în rai.

Aici, unde broaștele țin simfonii,
iar cerul se-ntunecă-n nori de mititei,
românul își uită durerile vii,
într-un dans de jar și povești de femei.

Pe lacul cu nume ce râde în barbă,
se-ngână speranța cu umorul amar,
și-n timp ce micii sfârâie-n oarbă,
se-nalță un imn către soare și har.

Căci, chiar de-i numele o glumă de șagă,
și locul păstrează un aer de glumă,
aici, sub teii și sub cerul. fără vlagă,
românul își caută visul în humă.

Ploaia lui Nichita...

Ploaia nu cade, ci se naște din cerul care plânge cu lacrimi de lumină,
Fiecare strop e o silabă dintr-un poem scris de nori pe pielea pământului.
Ea nu udă, ci mângâie, nu curge, ci suspină,
O muzică lichidă ce picătură cu picătură ne învață tăcerea.

Și... Ploaia care merge pe vârfuri,
dar nici nu vine. Ea există deja, undeva între sprânceana stângă și un cuvânt neterminat. Se strecoară pe vârfuri, ca o pisică nebună, peste acoperișurile cugetului. Când o simți, nu o mai poți gândi. Când o gândești, deja ți-a spălat amintirea.

Nu udă hainele, ci vocalele. Îți intră în gură și îți schimbă gustul cuvântului. Nu mai e amar, nu mai e dulce, e doar ud. Ud ca un oftat care a învățat alfabetul picăturii.

Ploaia asta nu curge, ci gravitează. În jurul unei iubiri care nu s-a născut, dar care doare. Și nu știi dacă să te adăpostești sau să ieși gol, cu pielea ca o poezie nescrisă, să-i lași fiecare strop să te rescrie.

Peste dune, tăcerea scrie...

În spatele moscheii,
căldura se prelinge tăcută prin plete
ca o sabie învelită în lumină.
Un șoim despică văzduhul,
iar emirul privește dincolo de dune,
unde o oază respiră rar,
plină de promisiuni vechi.

Clepsidra, sleită de timp,

se înclină în fața calului în galop,
nisipul, preschimbat în margaritar,
îngroapă visul unui sultan
care-și pierdu minaretul în furtună.

Tuaregii mestecă liniștea,
cu năut fiert în ibric de cupru,
ochii lor... umbre ale altui început.

Aladin n-a trecut niciodată pe aici.
Numai mundanele iluzii
învelite în turban și caftan
rătăcesc sub lună,
căutând un drum ce nu duce nicăieri.

Rozele reci...

Luna plânge în câmpul cu maci, și...
... mă pierd... fără dor și rost
pe un tărâm rece care-și
adună umbra
într-un vânt ce mă strânge
și cerne!

Cântecul rozelor s-a stins...
din tărâmul rece și
dintre vise,
simt cum pământul doarme-n tăcere,
și-un ultim suspin...
ce-l dăruiește
unei semințe
de timp... din mările
adânci, Celeste!

Irecognoscibil...

În zorii dimineții, se nasc tăceri,
iar o adiere trece printre frunzele stinghere,
și-o umbră se-ntinde pe câmpul uitat,
unde pașii dispar pe o cărare infinită.

Vine o ploaie, și ce mai cântă!

Timpul scapă din palmele unei nopți străine,
al cărei cer văduv, adună rămășițele unei stele
și le presară pe o pajiște cu miros de maci.
Nimeni nu întreabă despre stelele căzute,
și nici nu țese cuvinte din firul visului uitat.
Între două respirații, lumea se schimbă, iar norii se ascund într-o ceață veche.

Așa pleacă diminețile, fără mărturii,
de la cei care au dansat în lumina lor secretă.

*

Și doar în vălul fragil al unei clipe nemărginite,
rămâne câte o fărâmă de adevăr,
presărată-n rouă--
Mister!

În zori de vânt...

Se-scunde luna-n ceața rece,
Sclipesc sub tei pași rătăciți
Prin mine-un dor de casă trece
Și pomii par îmbătrâniți.

Pe drum un cal străin nechează
Și lacrimi umplu ciuturi vechi
Tăcerile în nopți crează
Căderea frunzelor perechi.

Într-un vers...

Foc alb,
mâini de piatră,
cer sfârâmat
într-o privire.

Jurnal, fila întâi...

Ieri, odată cu amurgul,
un porumbel ca o ultimă amintire
a poposit pe marginea ferestrei,

în locul acela unde fumai
ca și cum trăgeai din lume
ce mai rămăsese viu.

Oamenii s-au stins.
Păsările tac.
Somnul meu are lacăt.
Mă tem de freamătul
care vine din lumi nevăzute,
și de gândăcelul sfărâmat de
prima poezie a cruzimii.

Casa nu mai fierbe în arome,
nici dimineața nu mai sparge tăcerea
cu pași de ouă-n tigaie
și un oftat de unt topit.

Avioanele?
Poate zboară.
Dar cerul e tot mai departe,
și ochiul meu tot mai închis.

Au rămas lucrurile,
ca niște relicve fără templu,
scrumiera,
scaunul gol,
floarea din pervaz,
toate așteaptă
un dezastru poetic,
o prăbușire
care să justifice tăcerea.

Și am aflat abia acum
că eliberarea,
când vine prea târziu,
e doar o altă formă de captivitate.

Poeme într-un vers...

1.
Soarele apune și-n mine, nu doar după dealuri.
2.
Tăcerea e un strigăt care s-a lecuit de glas.

3.
Păsările nu știu că zborul lor ne ține pe linia de plutire.

4.
Oglinda e altarul în care ne rugăm la propria iluzie.

5.
Umbra nu fuge de lumină, ci o îmbrățișează pe dos.

6.
Tristețea nu cere lacrimi – cere tălpile goale pe podeaua rece.

7.
Dumnezeu se uită la noi cum ne uităm la furnici – curioși și neputincioși.

8.
Cuvintele nespuse au viața lor, trăiesc în jurul inimii.

9.
Timpul nu trece, ne sapă în tăcere, cu răbdarea unui sculptor orb.

10.
Ne înmormântăm zilnic, câte puțin, sub tăcerile altora.

Spice și vise...

Ți-am spus că port pe umeri lumina spice-aprinse,
Ca să nu doară zarea când mă cuprinde-n vise...
Așteaptă-mă când gândul în iulie se coace,
Când cerul picură din tâmpile raze stoarse.
Și dacă vii, adu-mi o fărâmă —
Din seninul care râde-n inima ta nebună.

Ești prea apus...

Ești prea apus să-mi ții din nou privirea,
Să-nveți din fluturi cum se naște zarea,
Ai mâinile-ngropate-n amintirea
Unor iubiri ce și-au pierdut culoarea.

Vorbești cu timpu-n versuri prăfuite,
Ca un poet uitat de vânt și soartă,
Dar lumea mea nu plânge cărți citite,
Ci vrea un drum ce încă se mai poartă.

Nu mă mai cheamă serile cu tine,
Nici focul tău nu-mi încălzește dorul,
Mi-e trupul tânăr, plin de rădăcine,
Tu ești o toamnă-n care-mi moare zborul.

Ți-e visul greu, și nu mai curge-n noapte,
Ci se prelinge-n vorbe resemnate,
Eu vreau un cer cu stele și cu fapte,
Tu-mi dai doar umbre lungi și înnoptate.

Când treceai pe drum asară...

Când treceai pe drum asară,
Cu fularul prins în vânt,
Toată lumea părea rară,
Și secunda un cuvânt.
Nu vorbeai, dar se-auzea
În tăcerea ta păcatul,
Era frig în umbra ta
Și în mine tot oftatul.

M-a-nghetat a ta privire
Ca un vers fără răspuns,
Și-am căzut în amintire
Ca-ntr-un spațiu prea ascuns.
Ai pășit cu pas de teamă,
Însă chipul ți-era stins,
Și-ai trecut ca o icoană
Pe-un altar de foc aprins.

Ți-am strigat tăcut, din teamă,
Că mi-e dor și n-am cuvânt,
Dar răspunsul tău e-o rană
Ce mă lasă-somn oftând.
Și de-atunci, în orice sară,
Bat același drum pustiu —
Tu-ai rămas o umbră clară,
Eu... un dor ce nu mai știu.

Mi-ai lăsat pe umeri frigul,
Și-am căzut din vis, strivit,
Nici nu știi ce-nseamnă strigul
Unui suflet părăsit.